

PROCHO

píše bohumír procházka

zvěsti z Jičina a okolí ● www.jicinsko.cz/procho/roviny.htm ● 15. leden 2004 ● č. 1/04

vydává prochor

ROVINY

Štefan poosmé

Osmička už je tak vysoké číslo, že je nejvyšší čs, by se dostavila štefanská krize. Někteří soudí, že je Štefan v krizi už od počátku. Nicméně na schůzi Štefanské komise 8. 10. 2003 v Rumcajsově ševcovně čtrnáct přítomných rozhodlo, že Jivinský Štefan – ocenění za kulturní počin bude pokračovat. To, že přišlo jen 14 lidí, tedy jen čtvrtina pozvaných, je trochu varující. Z nepozvaných nepřišel nikdo.

Úkoly byly poněkud rozděleny. Propagaci převzala paní ředitelka Košťálová a učini ji skrze knihovny, nominace zpracovává Monika (eberlova.monika@centrum.cz), prochorovi se koordinační žezlo předat nepodařilo. Novinkou, vlastně jedinou, je kategorie profesionálů. Bylo dohodnuto, že rozdělení do tří kategorií (počin roku 2003, počin roku profesionálů a zásluhy dlouhodobé) odsouhlasí a potvrdí podle předem zaslaných podkladů lednová schůze.

Všichni s potěšením přijali, že J Š bude s plnou slávou udělen 25. února v železnické sokolovně, což paní starostka Olga Jakubcová potvrdila. Všechny další podrobnosti budou projednány na schůzi Štefanské komise 15. 1.

O nominovaných

Dnešní noviny přinášejí články o každém z nominovaných za počin roku 2003. Jsou řazeny abecedně podle nominačních archů. Toliko hořické nominace jsou řazeny nakonec. Články připravila skupina autorů, kromě prochora zejména Monika Eberlová, Oldřiška Tomíčková a další. Pracovali v značné časové tísní. Pokud tu jsou chyby, nebo nepřesnosti, může za ně prochor.

Agentura Nahoru/dolů

Agentura se stará o to, aby jičínská dominanta, Valdická brána, kulturně žila po celý rok. Nominace je za onen krásný adventní víkend. Bylo tu vše: muzika – vážná i nevážná, divadlo – svépomocné, vazby květinové a hlavně – všechno co k vánocům patří. Hubník, lití olova, štrůdl, i sklenička čehosi teplého či studeného. Nahoře betlém a perníkárské formy. Nejde o to, co všechno lidé za vyšlapání oněch 152 schodů okusili. Nominace je příkladem citlivého přístupu i organizačních schopností, hlavně ale obětavostí Vladky, Jirky a celé rodiny.

Autoři pohádek o strašidlech

ideální případ spolupráce. Děti vymýšlely nová strašidla, či stará známá oživily. Vymyslely i jejich příběhy, ty sepsaly a ilustraci doplnili. To nebylo všechno. Mnohá strašidla i vyrobily a ve sklepení lodžie instalovaly. Kdo? Parta okolo paní učitelky Víchové z 1. ZŠ, okolo Lídy Tmějové z Káklubu, spolupracovala knihovna a samozřejmě Zdenka kastelánka. Ta procházka svíčkami osvětleným sklepením s papírovými, proutěnými i jinými strašidly, to byl zážitek roku. Děti si pak u ohně ty strašidelné příběhy vyprávěly – a najednou se objevil sám vévoda Albrecht. Pravý, živý. A s dětmi si povídal.

Beranová Dana

Je půvabná řehečská autorka, dlouholetá členka literárního spolku při MK v Jičíně. Věnuje se psaní poezie i prózy. V minulém roce vydala vlastním nákladem svoji útlou sbírku poezie, kterou sama ilustrovala. Grafickou úpravu provedl její manžel Hynek. Její verše mluví nejen o hlubokých prožitcích, čímž naplňují její slova: „Chci verši vyjádřit, že přemýšlím o světě a mám snahu zachytit své pocity, touhy a vztahy k jiným lidem.“ Soukromě je Dana „koňák“. Však také koně vstupují do jejich povídek. A jsou i součástí její životní filozofie.

Berdychová Martina

Paní Berdychová je starostkou Holovous. Je zářným příkladem, co vše se dá z dobrovolné funkce starostky pro svoji obec vykonat. Podzimní akce v roce 2003 s názvem Návrat malináčů byla vyvrcholením úspěšného čerpání z grantů Evropské unie, zkrácením obce a veřejným prospěchem pro celou obec a široké okolí.

Brunner Petr, Ing., Vejnárková Dana

Oba jsou zaměstnanci Městského úřadu. Informatik a pracovnice odb. kultury. Ukazují, jak je užitečné propojení kultury se světem počítačů. Příkladem budiž přehled kulturních akcí, které pod názvem KAM radnice vydává. Tahle nominace je taky i o tom, že právě o myšlence KAMu se říkalo – to nepůjde, kulturní zařízení nebudou dodávat podklady Půjde. Jde. Barevné listy si může každý na radnici u vchodu, nebo na kulturních zařízeních vyzvednout. Zdarma. A hned zví, co se

v Jičíně děje – a že toho není málo. Za pochvalu stojí i to, s jakou trpělivostí Dana termíny akcí od některých lajdáků vymáhá.

Divadelní studio J.K.Tyl - Josef Novotný s dcerou, Josef Vavřina

Herecká dvojka J. K. Tyl a J. Vavřina pozvali si Novotného dceru Pavlínou a tentokrát jako příslušníci staříckého jičínského souboru J. K. Tyl nastudovali na scéně divadélka Srdíčko úžasnou komedii Kouzelná noc. Hráli s potěšením, hráli dobře, diváci se smáli a tleskali. Tři herci, kteří se na prknech takto spolu sešli prvně, připomenuli divákům ono úžasné kouzlo fenoménu zvaného divadlo. Jičín si pomalu zvyká, že má v městě komickou dvojici Novotný – Vavřina. Taky, že divadlo se dnes hraje nejen v Kulturním domě, ale i na bráně, v K-klubu, i venku v zámku. A vůbec nevdá, že lidé v souborech se rozličně proplétají.

Dubinová Terezie

O Tereze se všude píše, že je hebraistka. Hebrejščina je, podle slovníku jazyk židovské církve a jazyk učenců. Teraza učenec je. Studuje si nejen svoje knihy o židech, ale i učení křesťanské. Srovnává a přednáší. Její povídání v biblické dílně, na festivalu Domov na zemi i jinde je zajímavé a obohacující. Přínosné je i Terezina práce v občanském sdružení Baševi. Důkazem budiž kupříkladu večer v knihovně, kde spolu s J. Kindermannem a architektem Uličným informovali o židovské synagoze a o průzkumu nalezených materiálů

Fajstauerová Hana, Mgr

Paní Hana je historičkou jičínského muzea. Příliš mladá na to, aby pamatovala časy, o kterých nachystala výstavu. Jménem pracujícího lidu ... Studovala, shromažďovala materiály, povídala si s lidmi, pak s kolegyněmi v galerii instalovala. Při vernisáži zněla dobová muzika, byli pionýři. Lidé si rádi připomněli jak to tenkrát bylo. Na dokumentech hledali sebe, své známé. Rozuměj známé v dobrém i ne příliš dobrém slova smyslu. Ano, i to je důležité, vědět, že ne všichni se v době pounorové zachovali tak, aby se nemuseli stydět. Podstatné bylo i to, že na výstavu přišli mladí.. Dobře že je lépe. Ale zapomínat by se nemělo.

Ferklová Renata, PhDr.

Paní doktorka pracuje v Památníku národního písemnictví. Poznali jsme se na výstavě ve Starých Hradech, věnované Zdeňkovi Kalistovi. Tehdá paní doktorka slibovala, že vyjde jeho knížka o Valdštejnovi. Vyšla. Skvostná, důkladná, jako byl i celý život českého historika Kalisty. Pozoruhodné je i to, že když byl Zdeněk Kalista ke konci života slepý, zapisoval jeho diktát spisovatel František Křelina, rodák z Podhradí. Kruh se uzavírá. Paní doktorka Ferklová připravila k vydání knížku zajímavou, poučnou, plnou životního moudra. Literatura o vévodovi byla touto knížkou skvěle doplněna.

Festival Domov na zemi – pořadatelé

Správné označení je Domov na zemi a proběhl o prázdninách v arkádovém nádvoří zámku. Pořadatelem je ekumenické společenství Zebín, tedy lidé okolo Davida Kracíka. Podstatná je skutečnost, že zdaleka nejde jen o věci náboženské. Na všech setkáních, které David a jeho přátelé pořádají, nabízí se trochu jiný, než jen materialistický pohled na svět. Už jen výzdoba nádvoří vedená v oranžové barvě (Ducha svatého) směřovala k soustředění, k cestě do sebe. Přednášky Štampacha, farářka Noble, či faráře Josefa Kordíka byly zajímavé i pro nevěřící, neboť šlo spíše o úvahy etické, filozofické. Je dobře, že Zebín koná bez ohledu na příslušnost k církvím a že si příslušníci rozličných i nečlenové rozumějí.

Foff Aleš,

fotografování se věnuje 4 roky. Po absolvování střední školy v Hořicích si ve víru života, jak říká, zapomněl opatřit modrou knížku a tak nastoupil náhradní vojenskou službu v ústavu soc.péče pro tělesně postižené, kde vznikla řada fotografií jež miní prezentovat pro talentovou část přijímacích zkoušek na institutu fotografie v Opavě pod pracovním názvem přelet nad Kukaččím hnízdem. V loňském září vystavoval svoje fotografie na hořickém filmovém festivalu. Držme mu palce ať se tomuto mladému a talentovanému muži podaří zapůsobit svými fotografiemi na přijímací komisi v Opavě, stejně jako zapůsobily na mne.

Folklorní soubor Český ráj (Jičín)

Chci přičinit něco z vedlejších produktů skutečnosti, že se velká parta lidí, mezi kterými je pět desítek let žití, odhodlalo znovu nastudovat staročeskou svatbu.

Už sama skutečnost, že se v době televizní kultury odhodlali na Svatbě pracovat, do zkoušek chodit, krásné písničky se naučit a tuze procítěně, až majestátně zpívat a tančit, je úžasná. Neboť alternativu k nováckým televizním duchaplnostem je třeba neustále připomínat. Pěkné bylo, že Jičíňáci za svými v hojném počtu přišli a potleskem na otevřené scéně dávali najevo, co si o tom myslí.

Znovu vracím se ke slovu MAJESTÁTNĚ. Svatba byla skrze pohyb i muziku a její slova tak procítěně slavena, že mnozí z nás vrátili se i k té své vlastní, byť proběhla už dávno. Poetická choreografie připomněla úžasné bohatství a moudrost lidových písní.

Franc Václav, MUDr.

jeden z pišících doktorů. Tahá zuby, píše poezii i prózu, své věci o věci všech ostatních sám vydává. Dělá časopis Literárního spolku jičínského. I časopis kde členové LIS publikují. Vyhrává soutěže, organizuje. Kupříkladu literární soutěž Řehečskou slepici. Oslavuje tím svou rodnou obec, vnáší humor do psaní, provokuje k tvorbě. Samotné vyhlášení Slepice je důkazem dobrého a upřímného humoru. Jen s Nobelovou cenou se mu stále nedaří. Ale kdo ví...

Hamáček Petr, učitel 2.ZŠ v Jičíně

Mladý pan učitel z druhé ZŠ. Dobře se podařilo ho vtáhnout do rozličných aktivit. Prvně byl to projekt Terra desolata, který mapoval dobu valdštejskou. V moderní a zajímavé formě projektového vyučování pan učitel pokračuje, letos se zapojil se svými žáky i do akce Cestička do školy. Žáci tu zjišťují všechno o tom, jak a kudy chodili jejich rodiče a prarodiče do školy, jak se oblékali, jaké byly jejich pomůcky i jak se bavili. Pravda, jeho skupina je jednou z patnácti přihlášených. Petr Hamáček jako Valdičák nejen chodí okolo lodžie, ale i tady přispívá. Když je potřeba, pomůže třeba i s nakládáním materiálu. Však mu také byly na valné hromadě OS Lodžie už naloženy i úkoly další – organizátorské. Další zajímavou akcí bylo, že vypouštěli balony se vzkazy. Podařilo se. Děti ze západní Evropy se ozvaly, balon u nich přistál.

Heber Petr

Další příklad toho, že když se chce ... Petr bývalou vodárenskou věž zrekonstruoval, upravil, vyzdobil a dělá tu výstavu. Samozřejmě se na téhle věci nedá vydělat. A nemá smysl počítat, kolik to všechno Petra stojí. Má za to úžasný honorář: vědomí, že oživil skvělou památku, vdechl jí kulturní příděch a nezapomněl dole vyrobit malou vinárničku, kde si lidi všechny ty zážitky můžou náležitě zpracovat. Za všechny akce roku 2003 jmenujme výstavu mladých výtvarnic M. Petrové a L. Tojnarové, pro které to byla první větší příležitost představit se lidstvu. Další pomník postavil si Petr tím, jak připravil a vyzdobil Rumcajsovu ševcovnu. Teď už opravdu návštěvníci Jičina mohou svého pohádkového hrdinu navštívit v jeho dílně.

Hoříčtí divadelní ochotníci souboru J. K. Tyl

Po dvouleté odmlce o sobě hoříčtí ochotníci dali znovu vědět. Nastudování klasické operety Mamzelle Nitouche v režii Zdeny Vaškovové nemělo chybu a třikrát vyprodané hlediště obdivovalo nejen vynikající výkony hlavních protagonistů Jana Noska (Floridor-Celestin) a Gabriely Stanikové (Denisa), ale i dalších herců - Rubena Richtermoce, Petra Babického, Petra Moravce, Radky Hubáčkové, Evy Jónové i všech ostatních. Hudbou doprovodil Miroslav Vobořil, scénu, již by jim mohla závidět i profesionální divadla, navrhly učitelky ZUŠ Blanka Bihelerová a Marie Nosková. Je velmi potěšitelné, že se v souboru objevilo i několik nových herců, kteří se svými výkony nezůstali pozadu za zkušenějšími kolegy. Další repríza v Hořicích je plánována na leden.

Hýbner Miloslav a Divadelní soubor Erben

V Miletíně žijí divadlem. Parta okolo starosty M. Hýbnera je schopna uspořádat dvě divadelní přehlídky do roka. Kdo přijíždí? Inu ti, kterým zas Miletínští návštěvu oplatí. A tak je odehraných představení skutku požehnaně. Podzimní přehlídka byla věnována výročí 150 let od prvního vydání Kytic. Její součástí byla výstava ex-libris, výstava dětských ilustrací Kytice. Divadelní soubor Erben nastudoval pohádku Marie Kubátové o kouzelném dědečkovi. Pozoruhodné je i to, že v malém Miletíně se najde na třicet lidí, kteří se na inscenaci podílí. Není snad tajemstvím, že v plánu mají i vybudování regionálního

Jezuitská kolej - prac. skupina

Řadu let se občanské sdružení Kolej v jednom kole snaží oživit tuto stavbu, kterou nám moudří předkové zanechali. Koncerty, divadla, výstavy ... KIK dokonce uspořádala Akční plánování, kde se odborníci snažili hledat možné využití pro budoucnost. Pracovní skupina ustavená na radnici dala projektu pracovní název Valdštejská eurouniverzita. Ptotože jaké jiné využití by měla mít budova postavená ke vzdělání. Yl pořízen stavebně historický průzkum, kolej byla digitálně zaměřena. Členové skupiny oslovují významné instituce u nás i ve světě. Připravuje se první materiál – návrh na využití. Konečný výsledek bude samozřejmě odvislý od peněz a je ještě daleko. Však podstatné je, že první kroky jsou podniknuty.

Jiterský Jan

Za překonání všech překážek, za usilovnou a cílevědomou práci, která vedla k uskutečnění jeho snu - otevření soukromé ZŠ Bodláka a Pampelišky na Veliši. Když totiž odešel z Libáně, vyřešil si svou další existenci poněkud méně obvyklým způsobem: založil si školu svou. Bylo by dlouhé popisování, kolik, zejména administrativních, ale i jiných, zcela lidských překážek musel přelézt, aby se podařilo. Podařilo. Škola běží, žáci mají možnost vybrat si z široké palety zájmové činnosti. Na vernisáži Velišské barvičky, výtvarné přehlídky začátkem prosince, dozvěděli jsme se kupříkladu, že sbor má pro prosinec naplánováno pět předvánočních vystoupení.

Kapička mateřské centrum

Maminky s dětmi se scházejí v K klubu , povídají si, vymýšlejí a organizují. Napojují se na všechno zajímavé, co se v Jičíně děje. Pro rok 2003 uvedl kupříkladu Růžovou komnatu, kterou připravili na Valdické bráně při festivalu JMP. Nebo další věci zorganizované s knihovnou. Třeba oslavy Svatého Martina. Opravdu přijel na koni. Kůň sice nebyl bílý, ale rytíř Martin měl bílý plášť a meč, tím ten plášť rozetnul a věnoval ho žebrákovi. A děti k tomu měly vlastnoručně vyrobené lucerničky a otevřené pusy.

Kocourek Karel, Bíma Milan

Ředitel a jeho zástupce valdické věznice. Zdánlivě poněkud nezvyklá nominace – za odstranění dvou vysokých komínů ve věznici. Ano, i tohle je, při vnímavějším pohledu, kulturní počin. Jen stačí pozastavit se a podívat se, jak komíny vyčnívaly z historické stavby. Nehyždily jen jí. Ovlivnily i pohled na krajinu. Jejich odstraněním přiblížilo se panoráma do stavu, jaký tu byl za Valdštejna. Tahle Ščigolova nominace nám všem připomíná, že kulturnost je široký pojem a taky, jak nemíváme čas na to, abychom si svého okolí více všimli. Bohužel, jičínské paneláky odstranit nelze.

Komárková Jaroslava a sbor Smetana (Jičín)

Nominace je za provedení Rybovy mše 14. prosince v chrámu Svatého Jakuba v Jičíně. Smíšený pěvecký sbor Smetana pozval ke spolupráci Komorní sbor z Příbrami, soprán zpívala Christina Kluge, tenor Jaroslav Mrázek, alt Zuzana Vepřeková, bas Tomáš Jozífek.

Od založení sboru Smetana uplynulo neuvěřitelných 108 let.. Jaroslava Komárková vede sbor od roku 1991, tehdy to byl sbor ženský. Dnešní smíšený sbor má široký záběr: chorály, hudba barokní, renesanční, moderní. Zpívá spirituály i lidové písně. Na festival JMP připravil letos řadu písní z filmů.

Kopísek

Kopísek je kopidlenské občanské sdružení, které si vytklo za cíl pečovat o kulturní a společenský rozvoj obce. Vzniklo 2. 4. 2002 a stará se nejen o děti, ale i dospělé. Za rok napočítají až 13 akcí: 2 x ročně vypraví se uklízet les, tedy činnost ekologická, dělají diskotéku, maskary, mikulášskouSamozřejmě Dětský den. Za zdařilou akci možno považovat i Slavnosti slunovratu. Součástí Kopiska je i patnáctičlenný dětský loutkový divadelní soubor. Zaměřil se na ztvárnění historických událostí z Kopidlna a okolí. Kupříkladu hru o myslivci Tomáši Svobodovi napsali si Kopidlenští sami. Hráli ji nejen pro děti, ale vystupovali i v Domově důchodců.

Kordík Josef,

katolický farář a vězeňský kaplan. Sečtělý člověk, nenápadný kulturní organizátor. Když má čas, vydává se na dlouhé pěší cesty a přemýšlí. O prázdninách moderoval ekumenický festival Místo na zemi. Přednesl tu ale i zajímavou přednášku o Bernardu Bolzanovi. Bylo to třeba. Málokdo víme něco víc o někdejším vzdělanci, po kterém je i v Jičíně nazvaná ulice. Páter Kordík je člověk ekumenický, spolupracuje s mnoha duchovními rozličných církví, zve je na přednášky.. Nepotrpí si na církevní okázalost, skvostná roucha. Podstatná je přeci opravdová víra.

Kracík Vladimír, Pařízek Martin

Jsou mladí nadšenci, kteří pravidelně organizují literární večery v novopacké knihovně, kde zájemce seznamují s různými druhy literatur (např.: stará čínská poezie, pověsti a pohádky, aj.) V závěru roku zorganizovali akci věnovanou indiánské tvorbě – V kleci s Indiánem a mrtvým slonem. Spolupracují s dalšími tvůrci a především mladými hudebníky. Oblíbenost večerů nejlépe dokazuje hojná návštěvnost především jejich vrstevníků.

Krausová Kateřina

Paní učitelka a vlastnoruční malířka z Nové Paky. Tahle nominace není za její malování. Když byla na ZUŠ, každý rok dokázala se svými žáky vymyslet něco nového a zajímavého. V roce 2003 dělali oděvní výtvarnictví. Ze starého i nového vymýšleli neokoukané modely. Svá díla pak vystavovali v jičínském muzeu. pozoruhodné byly nejen nápady, i to, že pěkné oblečení vůbec nemusí být nákladné. Že podstatný je nápad a šikovné ruce. Pozoruhodná byla i módní přehlídka, kterou Kateřina vtipně komentovala. Teď je profesorkou na gymnáziu a čekejme, s čím tady překvapí.

Libošovičtí i okolní

jsou ukázkou, jak může vesnice krásně a sousedsky žít. Ke sjezdu rodáků připravili skvostnou publikaci Cestička k domovu. Dát dohromady takovou knížku znamená v první řadě sehnat peníze. pak rozhodit úkoly a urgovat, urgovat. Urgovali dobře.

Z vlastních lidí vymámili příspěvky o historii obce a okolí, o kultuře, spolcích, články vlastivědné, i vzpomínky. Milé počtení je důkazem, že tenhle kout Českého ráje žije. Jednou si budou potomci v Cestičce číst o tom, jak byli jejich předkové šikovní.

LKP (horolezci)

uspořádal spolu s jičínským biografem a dalšími jedinečný filmový festival. Ne, vůbec nejde jen o horolezecké filmy. To, co se tady promítalo, bylo povídání o světě. O rozličných lidech, o jejich, často těžkých osudech. Kupříkladu vyprávění o tom, jak tibetské děti odcházejí přes nebezpečné hory pryč od rodičů, aby získaly vzdělání. Smutné putování za svobodou. Festival se jmenoval Mountain Film World Tour a proběhl 14. června 2003. Kvalita filmu zasloužila by si větší návštěvnost.

Morany - organizátoři akce

Děti si za pomoci známých výtvarnic a aktivistů vyrobily Morany, Mařeny, naučili se k tomu potřebné zpěvy a průvodem šli k řece Cidlině, kde Morany zapáleny, vhozeny, aby se město a lidé v něm zbavily všeho špatného a pro další své bytí se tak očistili. Moudrý zvyk našich předků, hezká práce všech zúčastněných. Ať to jsou lidé z Káčka, knihovny, muzea, či Zušky a škol.

Neckař Karel

Karlova fotografická výstava ve Starých hradech nesla název Můj Český ráj. Stromy, keře, rostliny, jejich kompozice v rozličném nasvětlení. Několik staveb, přírodní panorama hor.

Pohrává s barvou. Využívá různý fotografický materiál, hlavně ale nasvětlení. Vnímá i tu skutečnost, že stárnoucí negativ mění barvy a přináší jiný náhled. Tím dokazuje, že přirozený proces stáří ne vždy musí uškodit. Dívá se skrze jednotlivá roční období na krajinu či detail a důsledně je barevně odlišuje. Experimentuje s jedním motivem v různých barevných tónech. Učarovala mu fialová, žlutá, modrá, zelená. Každá barva má v přírodě i v životě své místo.

Nožička Pavel

Když se stal jičínským „kiňákem“, přejmenoval tenhle dům podle starého názvu na biograf. Tím dal najevo, že chce trochu jinak. zejména se mu povedly oslavy 80. let jičínského biografu. Neformální, vtipné, věcné. bez ukňouraných projevů, zato s čepovaným plzeňským. Hlavně ale s vtipem. S ukázkou toho, že se zas nemusíme brát tolik vážně a že vůbec nejlepší je, udělat si ze sebe trochu legraci. I když se o panu ředitelovi říká, že patří k nejukecanějším lidem v Jičíně, osmdesátiny se mu povedly.

Nožička, Smolík a ti druzí

Průběh letošního festivalu JMP vyvolal snad největší diskuse v historii. Pan dramaturg s prezidentem dokázali, že lze i jinak než dosud. Ještě více tvořivě, s ještě větším (i intelektuálním) zapojením diváků. Přiznejme, že někteří Jičíňáci to neunesli. Je dobře, že festival byl jaký byl. Trochu méně nováček. Ta dramaturgie byla tak trochu o nás, našem postupu a přístupu k světu. Pravda, vzhledem k novosti byly i zádrhele. Ale ne závažné. To jen někteří je zveličili. Ale promyšlené dílny, ukáзка toho, jak úžasné jsou i jednoduché věci (princip dírkové kamery), když je chceme vidět a vnímat. To byl pozoruhodný počín.

OS Baševi

Tak se jmenoval Valdštejnův „Dvorní Žid“. Tedy vlastně jeho ministr financí. Tak se jmenuje skupina lidí okolo Honzy Kindermanna a Terezy Dubinové, která se tu v Jičíně stará o židovské památky. V roce výročí transportů židů do táborů byla činnost těchto lidí zvlášť výrazná. Akce zmizelí sousedé (se školami), výstava a odhalení desky na nádraží. Přednáška o synagoze, péče o židovská hřbitovy a hlavně o synagogu. K zážitkům patří i psaní jmen umučených lidí na svitek látky v studené a syrové synagoze ...

OS Baševi

Projekt Zmizelí sousedé není jičínským vynálezem. Ale provedení je jičínsky důkladné. Děti pátraly po osudech židovských rodin, zpovídali pamětníky, báдали ve spisech. Všechno pečlivě zapsaly, zdokumentovaly a kromě toho, že výsledky předaly škole, udělaly v knihovně výstavu. Samozřejmě ne samy, ale s Židovským muzeem a dalšími. Na té výstavě, a to bylo nejkrásnější, samy prováděly. Prvně v životě konaly, co dělávají dospělí. Za všechny ostatní chtěl bych připomenout kupříkladu besedu v libáňské škole, kam přijeli Libaňáci, kteří to vše nejen videli, ale i prožívali. Tuze poučné povídání.

OS Lodžie

I když si někdo myslí, že OS lodžie je v útlumu, Lodžie, tedy stavba sama a čestný dvůr žijí. Jičíňáci o nich ví, a chodí si sem. Pan profesor Úlehla jmenuje čtyři základní události: čarodějnice, pochod za Rumcajsem, dílna při festivalu JMP a zpívání koled. Mezi nejvýznačnější řadí se i Svatojánská noc, která má tu svou noční část. O strašidlech je řeč jinde. Dobrovolnický tábor byl druhým rokem a začíná být tradicí. Pak tu jsou další, drobné akce, jako je třeba malování na hevábi, proměnádní koncert, vítání ptačího zpěvu, drobné soutěže a hry a další a další. Víc než tři tisíce návštěvníků není přece tak málo.

OS Zebín

O tomto ekumenickém společenství píšeme níže v souvislosti s festivalem Domov na Zemi. To je jejich hlavní dílo. Jedná se o skupinu mladých křesťanů okolo Davida Kracíka. Ale ani příslušnost k církvi není podmínkou spolupráce s nimi. Starají se

o „svůj“ kopec Zebín – pracují tu se sekyrou a pilou, upravují cestičky nahoru. Ve skutečnosti, ale je to dobrá metafora. Pořádají přednášky, meditační setkání, v roce 2003 začali vydávat noviny Jeep. Zebín je tuze platnou součástí jičínské občanské společnosti.

Patříme k sobě autoři výstavy

14 různých sociálních zařízení pro zdravotně postižené poslalo práce svých klientů do Městské knihovny na týdenní prodejní výstavu s krásným názvem: Patříme k sobě. Výstava byla prodejní, nadace Divoké husy podle obvyklé ho vzorce výtěžek zdvojnásobí. Obrázky, keramika, výrobky proutěné, hadrové, mnoho tvarů a barev.

Jen těch návštěvníků na vernisáži poněkud méně. Přišli většinou ti, kteří k zdravotně postižených mají blízko. Kupříkladu z jičínské radnice někoho marně jsem hledal. Zajisté není to doufám obrazem postoje jičínských konšelů k věci. Michail Ščigol na výstavě pravil: „Pořád se od těch dětí učíme – té jejich upřímnosti.“

Penc Standa s přáteli

Je občan milkovický. Na svůj statek zve kapely, divadla, řemeslníky, odborníky z čajoven a další. Ti přijedou a hrají, či jinak předvádějí svůj kumšt. Mezi tím běhají Standovy kozy, oslíci a další havěť. Kdo chce, poslouchá, kdo ne, povídá, nebo se jen tak kouká, výhled ze stráně je úžasný. Když přijde čas, rozbali si každý spacák, či postaví stan a přespí. Není divu, že pro takové setkání bez pevně stanoveného programu vymyslel Standa název mejdan.

Richtermoc Roman

Hlavní organizátor sochařského sympozia 2002 a 2003. Jeho nesmazatelnou zásluhou zůstávají sochy z obou těchto ročníků, které jsou vystaveny na nábřeží v Hradci Králové. Od roku 1996 se tak stalo poprvé, kdy někdo zorganizoval výstavu těchto sochařských děl mnoha autorů z Evropy a USA. Příprava takového sympozia trvá celý rok a právě v roce 2003 byla poprvé vyvezena mohutná sochařská díla za hranice města Hořic do Hradce Králové, kde je mohou návštěvníci obdivovat.

Řehečská slepice – organizátoři

Je literární soutěž s ironickým i vážným podtextem. Druhý ročník v roce 2003 představoval 38 příspěvků z celé republiky. Organizátoři a porotci okolo Václava France nejen všechny přečetli a vyhodnotili. Připravili i pěkné odpoledne, kde byli nejen předány ceny, ale byl tu i poutavý program, který ukázal, jak je možné proslavit malou obec. A taky, že si pořadatelé umí dělat radost i sami ze sebe. A že i na vesnici se dá dělat dobrá kultura

Sdružení podkrkonošských výtvarníků

10 malířů uspořádalo v novopackém Městském kulturním středisku výstavu ze svých prací. Povězme, že šlo zejména o díla krajinářská, neboť terén tu k takovému zobrazení přímo provokuje. Svět našeho bezprostředního, ale i vzdálenějšího okolí. Krajina venku, město, samoty. Ale i to, co venku nalezneme a domů smíme přinést – květiny. Hlína rukou uhnětená a žárem zpevněná – keramika. Bývaly doby, že společná výstava místních výtvarníků nesla v názvu slovo „amaterských“. To už právem nefrčí. Kumšt je jeden. Rozličné jsou žánry, technika, způsob vyjádření. Jména Hörstová, Krausová, Kynčlová, Šinkmanová, Švábenická, Bohun, Gerstner, Horáček, Klouček, Mužiček, jména malířek, malířů a keramiček, jsou jména novopacké sekce skupiny podkrkonošských výtvarníků.

Sdružení rodáků a přátel Dětenic, Osenic a Brodku

Patří sem i Brodečtí. Lidé z vesnic na okraji okresu, daleko od centra. Ale šikovní, tvůrčí a hlavně nelhostejní, aktivní. V bývalé osenické škole udělali Foerstrovu pamětní síň. Mnoho dokumentů a starších věcí našli doma, přinesli. Nepočítané hodin při úpravě místností, přípravě instalace. I při provádění návštěvníků. Schválně nebudu jmenovat paní Šedivou, ani starostu Vališku, neboť dílo je kolektivní. Pozvali sbory, osobnosti a síň slavně otevřeli. Tohle je příklad, jak lidé váží si tradic, významných rodáků a od toho se odrážejí ke kulturním počínům. Vždyť i obstarání peněz na opravu varhan je krásné dílo. Ano, tohle je vlastenectví. Top krásné, neformální, upřímné.

Sdružení rodáků a přátel Dětenic, Osenic a Brodku

přátel Dětenic, Osenic a Brodku. Je nominováno za záchranu osenických varhan Josefa Predigera z Albrechtic z roku 1865, které byly po všech stránkách v úředním stavu, nehrající. Díky jejich nadšení a úsilí varhany po letech opět hrají. Dobrá zpráva. Ale není zadarmo. To nejpodstatnější bylo sehnat peníze. Pravda, něco dodaly instituce (obec, církev), ale pak bylo potřeba obcházet lidi. A oni dávali. Někdo víc, jiný méně, podle možností. Dávali proto, že se opravovaly varhany v jejich kostele, kam oni chodí. Ale taky proto, že osenický kostel je i krásnou pohledovou dominantou, zdaleka viditelný a patří k jejich obci, na kterou jsou hrdí. Mají proč.

Semerák Petr

V současné době je sbormistrem dvou sborů. BONA VITA v Hořicích a CANTUS FEMINAE v Nechanicích. Pod jeho vedením dosahují sbory pozoruhodné kvality. V roce 2003 s oběma sbory, sólisty a s Hořickým komorním orchestrem (více

jak 50 účinkujících) nastudoval velmi kvalitně Missu pastoralis F.X.Brixio. Mše byla uvedena v Hořicích, Smiřicích, Novém Bydžově a v Nechanicích.

Smolík Robert a studentské divadlo K-klubu

Ve spolupráci se Studentským divadlem v K klubu připravili o festivalu JMP v lodžii dílnu masek. Jednu z nových zajímavých dílen. Takovou, která zaujme, kde se děti (ale zájem měli i dospělí), něco dozví, něco naučí. Poznají cosi z přípravy divadla a taky si i odnesou svůj výrobek. Třeba tvar svého vlastního obličejce. Příkladem využití byly takto vytvořené masky elfů pro představení Sen noci svatojánské. Ty si Studentské divadlo samo vyrobilo a kupříkladu při festivalovém průvodu předvedlo.

Starý Miloš

Malíř Michail Ščigol byl pozván na prestižní Florence Biennale - světovou přehlídku výtvarníků. Pro Michaila nesmírná pocta, ale ... Prostě Miloš Starý napomohl tomu, že tam pan malíř jel. A nechce o tom mluvit.

Miloš je původním povoláním kantor - tělocvikář. Bývalý člen Horské služby. Je sportovec tělem i duší, atlet, basketář, lyžař, organizátor Běhu 17. listopadu a Mikulášského běhu, pořádá i proslulé Důstojnické večírky. Také je významným sponzorem festivalu Jičín - město pohádky. Byl i u toho, že vznikla Komárkova Křížová cesta.

Stříbrná Marie

Paní učitelka jičínské ZUŠ pracuje i se sborem v kostelech i jinde. Kromě toho hraje všude tam, kde je třeba. Kupříkladu na večerech Taizé. Pro neznalé -Taizé je duchovní komunita, která má svůj základ ve Francii, ale své skupiny po celém světě, tedy i v Jičíně. Každý měsíc se konají v jednom z jičínských kostelů modlitby, které paní Stříbrná obohacuje muzikou. Kostely (katolický, československý a evangelický) se střídají. A pozor, nejde jen o modlitby. Jde o chvíle rozjímání, meditací. Klid a muzika vytváří prostředí, kde si to může srovnat každý sám se sebou.

Šedivá Věra z Osenic

Je obětavou organizační duší, jenž se realizuje v nejrůznějších kulturních aktivitách nejen ve prospěch obce. Jako členka Sdružení rodáků a přátel Dětenic, Osenic a Brodku se nebývalou měrou organizátorské a manuální práce zasloužila o obnovu krásných a cenných varhan v kostele Narození Panny Marie v Osenicích a důstojnou oslavu jejich slavnostního vysvěcení. Podílela se též na vzniku Foersterovy pamětní síně, v níž je nyní průvodkyní. Výrazný podíl má i na loňském sjezdu rodáků.

Šepsová Radmila

Je nominována za soubor fotografií ze života řeholných sester řádu Sv. Voršily a kongregace Sv. Karla Boromejského a uspořádání jejich výstavy v přízemí zámku ve Starých Hradech. Radka pobývala se sestrami v klášteře, poznávala jejich život a samozřejmě fotila. Pak stvořila černobílé obrázky a ve sklepní části starohradské gotiky vystavila. Působivost výstavy ještě podtrhly dřevěné sochy Ivana Šmída, zakomponované mezi fotografická díla. Proč jsou fotografie černobílé? Inu, vždyť mezi oběma hranicemi, černou a bílou, je tolik odstínů šedi, tak jako tomu je i na naší pozemské pouti.

Škodová Irena

Přes čtyřicet let působila na jediné škole, kde děti nejen dobře učila, ale také a především vychovávala – svým příkladem vedla k zájmu o prostředí, v němž žijí. Dovedla je nadchnout pro různé aktivity, kterým věnovala mnoho ze svého volného času. Za její činnosti jí vděčí i starohradská Osvětová beseda. V minulém roce věnovala svoji tvůrčí energii projektu Zmizelí sousedé, což je celostátní dokumentační a poznávací projekt. Pod vedením paní učitelky Škodové vytvořila děvčata ZŠ Libáň práci s názvem Osudy židovského obyvatelstva v Libáni, jenž byla prezentována na vernisáži v Jičíně

Tomíčková Oldřiška

Nominace je o tom, jak svojí mimořádnou aktivitou obnovila povědomí historie židovské synagogy v Hořicích. Připravila výstavu, která obsahovala mnohé unikátní objevy z působení židů na Hořicku..... . To je ale jen jedna z mnoha jejich činností. Lidé štefanští ji znají jako jednu z těch, bez kterých by Štefan nebyl Štefanem. Paní Oldřiška nepatří k těm, kteří musí být za každou cenu vidět. Má vlastnost daleko cennější: když něco slíbí, tak to udělá. Však vzpomeňme, jak se Štefan loni v únoru v hořické koruně vydařil. I za to paní Tomíčková, spolu s hořickou partou může.

Úlehla Vladimír

Co dělá pan profesor, to dělá s vysokým nasazením a důkladně. Nechci teď mluvit o lodžii a poustevníkovi. Jeho archiv doma je obdivuhodný, právě tak jako úsilí o jeho doplňování studiem všemožných dokumentů minulosti. „Moje je to předminulé a začátek minulého století,“ říkává. Nebádá si jen pro sebe. Spolupracuje s knihovnou a plody svého bádání publikuje v regionálních novinách. Jičíňáci si nad jeho články s potěšením zavzpomínají jak to bylo kdysi. Ne, nejde o drby, i když jeho články jsou zajímavé a dobře se čtou. Jde tu o jednu z cest, jak budovat vztah ke svému městu.

Vejnářková Dana

Jičínský pohádkový festival stojí na lidech. Hlavně na těch, kteří dovedou ve finále přípravy a pak ve festivalovém týdnu dát pro věc všechno. Dana je úředník. Ale zároveň právě ten člověk, bez kterých by festival nebyl. Je všude, kde je potřeba. Zařídí, obstará. Hlavně ale - s úsměvem. Je pravým opakem těch, kteří vykládají, jak co nejde. Její – „Co pro tebe můžu udělat?“ je opravdové. Udělá. Od reklamních tabulí přes počítač. Od bydlení a stravování, až po reprezentaci. Vlastně ani nevím, jak se její zařazení, nebo funkce jmenuje. Myslím, že nejlepší výraz je – Dobrá duše festivalu.

Veselý Petr

Hořícký pan sochař nejen obrábí pískovec, ale dovede rovnat i slova. Tak šikovně, že jeho povídky, či eseje jsou čitelné i tisknutelné. Kouká z nich i Petrova životní filozofie, nenásilně hlášaná. Nominace však je za zorganizování neobvyklé dílny: Každý, ať se sochařinou obeznámený či ne, sehnal si, či vymyslel moudro, citát, kámen dostal a zvěčňoval. To bylo v létě 2003 v lomu u Svatého Josefa, kde se už mnoho setkání s kamenem událo. Že u toho kromě potlučených prstů bylo i povídání, filozofování, to netřeba snad dodávat.

Vlačiha Stanislav a Nyklová Lenka

Co tyhle dva lidé v loňském roce na okamžik spojilo? Bohulibá věc.

Standa a Lenka chtěli seznámit veřejnost s havarijním stavem Paulánského kláštera v Nové Pace a jeho opravami.

Nafotili a následovně uspořádali výstavu těchto fotek v čajovně. Fotky měli být na konci výstavy vydraženy a peníze přidány k dalším peněžkám určeným na opravu. Vše je připraveno k dražbě, ale kde jsou lidé? Nikdo nepřišel, jako by ani jednoho Pačáka nezajímalo, že dominantna Nové Paky se rozpadá.

Zajíček Martin, Krásenská Hanka, Pavel Krčmarik a sp

Dvaadvacátá premiéra v životě jičínského K-klubu byla muzikál. Znamenalo to, že herečky a herci, kteří pod vedením režijní dvojky Zajíček – Krásenská zvládli základy herecké abecedy, museli zvládnout další rozměr – zpěv. Však si také káčkovský odchovanec, dnes konzervatorista, Pavel Krčmarík máknul, než dovedl, coby korepetitor, soubor na současnou úroveň. „Dostali céděčko s muzikou a makali ještě doma,“ pravil pan režisér.

Studentské divadlo začalo svou práci na muzikálu Nejkrásnější válka v dubnu. Slavná premiéra proběhla v pátek 5. prosince. Slavná nejen proto, že pro všechny zúčastněné byla to úleva a vyvrcholení a hlavně – přišel onen úžasný pocit vykonané práce. Že bylo nabito, netřeba připomínat. Dlužno ještě připomenout, že choreografie je dílem Evy Velínské a že i antické kostýmy jsou z vlastní dílny. Na jejich návrhu se valnou měrou podílela výtvarnice K-klubu Ludmila Tmějová, která měla i hlavní slovo při výrobě, ale zapojil se celý soubor.

Závěsné divadlo Jičín

Je dobře, že v Jitčíně městě je několik souborů divadelních, neboť konfrontace jejich v onom dobrém smyslu slova je podnětná pro další práci. Závěsné divadlo pověšeno jest na Valdické bráně a sestává z režiséra Lédla a z rodiny věžníka Wildy, Josefu Novotného a Vavříny, Štefana Hudce muzikanta a dalších. Šamberkuv Blázinec v prvním poschodí byl v roce 2003 dalším v řadě komedií až bláznivých a aktéři náležitě se tu vyřádili. Úroveň představení je výš než běžné ochotničení. Stísněný prostor v mezipatře věže má své kouzlo a závěsní ho dovedou v dobré míře oživit.

Zlatníkovi – rodina

Rozuměj otec Jiří – malíř, matka Draga básnička (a překladatelka), Synové Marek (malíř) a Hynek (ideolog). Ti všichni připravili nahoře na Valdické bráně výstavu. Mezi obrazy Jiřího a Marka visely na stěnách ukázky z citlivé a kultivované poezie Dragy. Návštěvník tak mohl spojovat si dva žánry kumštu, hlavně ale hrát onu zajímavou hru – kam které verše patří. Pokus nikoli ojedinělý, však provokující, zajímavý a podnětný. Zatímco otec drží svou paletu v žánru převážně reálném, Marek se pouští do experimentů abstraktních. Málo kdy podaří se, aby v rodině tak byl rozdělen talent kumštýřský.

ZUŠ Hořice

Otevřela na konci školního roku své dveře rodičům žáků i každému, kdo má zájem o kumšt. Připravili dílnu kamenickou, hrnčířskou, tiskařskou, papírnickou ..., otevřeli výstavu. Po celý rok pracovali žáci na projektu Písmo jako poselství lidstva. Jenomže se jim nepodařilo projít historií celou. Dostali se toliko ke gotice. Trojnožky, hrnce, pokličky z černé kuchyně, keramika... I korunovační klenoty a kodexy. Náhhera. Zejména kodexy – knihy s bohatou výzdobou, to byla radost pohledět. Na zahradě se hrálo divadlo, tisklo, podávala limonáda a svítilo sluníčko. Dobré dílo se podařilo a dařilo se po celý rok.

ZO ČSOP Křižánky, CHKO ČR a další

Za pomoci tabulí Ivana Šmída vyznačili zajímavá zastavení, na křídovém papíře vydali průvodce, který je plný barevných fotek a moudra člověčího. V dětské řeči a s drobnými úkoly vydali dokonce průvodce pro děti. Na osmého května pozvali lidi na náves v Nepřívěci do Šmídovy chalupy. Tady za pomoci koláčků a vlídného slova zahájili putování po naučné stezce Údolí Plakánek. Autoři dávají poutníkům na cestu dlouhou 10,5 km pět až sedm hodin, protože každé to místo je potřeba vychutnat. Posedět, vnímat všemi smysly. Povídat si chvíli s dívkou, kterou Dědek Šmíd vyřezal u studánky Roubenky, vychutnat si všechna další milá místa ... Poděkování za tenhle zážitek patří ZO ČSOP Křižánky, CHKO Český ráj, Správě Hospodářství Dr. Pio Kinský dal Borgo, obci Libošovice a městu Sobotka.

Petr Gregor a Mirek Grác,

dnes studenti maturitních ročníků Gymnázia a SOŠ sociálně správní v Hořicích, se před rokem jakožto populární moderátorská dvojice Gregor-Grácová postarali o vtipné uvádění Štefanského večera v Hořicích. Nominace samozřejmě patří i jejich spolužákům, kteří zajistili program kořeněný vydatnou dávkou studentského humoru, hudebníkům ze školní skupiny BHS, i těm, kteří se podíleli na zdárné organizaci večera. Vše by se pochopitelně neobešlo bez obětavé pomoci paní profesorky Marie Noskové, která nikdy nezkazí žádnou legraci. Krásnaja Šápočka (Červená Karkulka), baletní vystoupení chlapců, Rusalka vzpomínáte?

Adéla Zuzánková a spol.

Když už se někdo rozhodne studovat střední odbornou školu sociálně-správní, měl by mít srdce na pravém místě. Třeba jako Adéla Zuzánková, dnes studentka již 3. ročníku hořického gymnázia a SOŠ. Ta totiž dostala vloni nápad uspořádat benefiční akci **Děti dětem** ve prospěch povodní zničené školy v Terezíně. A protože je to dívka činu, získala pro svůj nápad i své spolužačky a třídní profesorku Markétu Hylmarovou. Dobrá věc se podařila a v pestrém programu se v hořickém DK Koruna představili nejen žáci školy, ale i roztleskávačky a mažoretky z DDM. Výtěžek - více než 18 000,-Kč - byl předán terezínské škole.

Fond Radky Vondráčkové

Smrt se bohužel nevyhýbá ani nejmladší generaci, a tak když před několika lety podlehla zákeřné chorobě studentka hořického gymnázia Radka Vondráčková, rozhodli se spolužáci uctít trvalým způsobem její památku a založili fond nazvaný jejím jménem. Příspěvky se vybírají při všech veřejných akcích, pořádaných školou, odvádí se též zisk z různých studentských bazarů. Za přibližně 3 roky trvání bylo získáno více než 15 000,-Kč, které byly zaslány oddělení dětské onkologie v Praze - Motole jako příspěvek na nákup lékařského vybavení i hraček pro malé pacienty.

Zobácký bál

se stal tradicí netradičního přijímání nových studentů-zobáků a kantorů-zobáků do velké rodiny studentů a pedagogů hořického gymnázia a SOŠ. Myslíte si, že se studentem této školy stanete po zdárném složení přijímací zkoušky a potvrzením o přijetí ředitelstvem školy? Omyl! Teprve na Zobáckém bále jste pasováni na skutečné studenty a je vám předáno „Zobácké desatero“, abyste věděli, jak se chovat k „Pánům maturantům“ i k ostatním starším spolužákům. Letošní téma večera - Divoký západ - změnilo účastníky v kovboje a indiány. Pozadu nezůstali ani učitelé. Soutěže, hudba, tanec a spousta legrace. Kde jinde byste si mohli chytit svého třídního do lasa? Organizovali studenti maturitních ročníků.

Pestrý zábavný večer

je akce studentů hořického gymnázia, jejíž tradice trvá již několik desetiletí. Koná se pravidelně před Vánocemi v hořickém DK Koruna, ale její příprava zabere studentům prakticky celý podzim. Svůj program předvedou všechny třídy, hlavní tíha starostí však spočívá na studentech 3. ročníků a jejich profesorech, tentokrát Jiřím Slezákovi, Šárce Šandové a Markétě Hylmarové. Dopolední premiéra pro školy je vlastně i jakousi „generálkou“ pro večerní galaprogram pro rodiče, veřejnost i bývalé studenty školy. Letošní téma - Udělování tradičních cen Pi Zit Vi - Zlatý Mikuláš- velmi zdařile parodovalo obdobné akce uváděné televizními stanicemi. Žánr velmi rozmanitý - Vánoce v pravěku, Mniši z Tibetu a kankán, skupina Lunetic, lekce němčiny v pořadu Alles gute, populární Pán prstenů i vtipná scénka o nelehké přípravě loupežného přepadení v mezích zákona K poslechu hrála oblíbená studentská skupina BHS.

Klub českých turistů Hořice

Hořice si letos připomněly 580. výročí bitvy na Gothardě a 130. výročí postavení prvního Žižkova pomníku. Tato významná výročí samozřejmě nemohla nechat v poklidu hořické turisty, organizující již řadu desetiletí na památku bitvy tradiční pochod O Žižkův štít. A tak byly připraveny velkolepé oslavy, které vyvrcholily průvodem a rekonstrukcí bitvy na gothardském návrší. Podle scénáře byly do bitvy vtaženy i děti, které ji nakonec pomocí papírových koulí statečně dobojovaly (nebylo to nic těžkého, neboť většina dětí se rozhodla hájit barvy Žižkovy a jen málo z nich se rozhodlo podpořit zrádného Čenka z Vartenberka). Ačkoliv se na organizaci podílela celá řada dobrovolníků, nejvíce práce a starostí měl pochopitelně předseda hořických turistů Vilém Nečesaný. Proč? Přece proto, že si to všechno vlastně sám vymyslel. Sehnat nejen ochotné lidi, ale i peníze na tak rozsáhlou akci není samozřejmě snadné, ale když se opravdu chce, tak to jde a hlavně, stojí to za to.

Jaroslav Kotrbáček

Ředitel hořické obchodní akademie, městský radní, redaktor Hořických občasných novin, sportovec kde vlastně takový člověk bere čas na vysedávání v muzeích, archivech a knihovnách a trpělivé pročítání kronik, starých novin a časopisů, vyhledávání historických fotografií a pamětníků? Výsledkem jeho mnohaleté mravenčí práce je v r. 2003 vydaná kniha Hořické motocykly a lidé okolo nich, mapující historii hořických motocyklových závodů od počátků ve 20. letech minulého století až po současnost. Práce je o to záslužnější, že dokumentuje jednu z dosud opomíjených, nikoliv však málo významných stránek historie města. Snad můžeme prozradit i to, že ani teď nesložil ruce v klín či spíše neusedl v teplých bačkorách k televizi, ale i nadále mrzne ve studovnách a v uprášených konvolutech vyhledává další údaje, neboť své zorné pole nyní zaměřil na širší oblast.

Klub Dachováků

Zvláštní druh lidí žijících v osadě Dachova na druhé straně Hořického chlumu, patrioti, kteří se scházejí ke společným posezením i vyletům, vzpomínají a nezapomínají ani na zajímavosti z historie své nevelké osady. Jak by mohli v loňském

roce zapomenout na 160. výročí narození oblíbeného hudebního skladatele Jana Maláta, který tam pravidelně z Prahy zajížděl na letní byt, měl zde mnoho přátel a docházela sem za ním i řada slavných osobností. Jeho jménem byla nazvána i jeho oblíbená cesta spojující Dachova s Hořicemi a byl mu zde postaven pomník. Právě u něj se konala malá vzpomínková slavnost, při níž byl připomenut Malátův život a vztah k Dachovům, položeny květiny a zazpívaly pěvecké sbory Ratibor a Vesna z Hořic. Duší i hybnou silou tohoto společenství je paní Jaroslava Panýrová, již se zde po mnoho let úspěšně daří udržovat vztahy sousedské sounáležitosti a lásku k rodnému kraji.

Květa Jínová

Když se Květa Jínová, tehdy čerstvá absolventka střední pedagogické školy, před 23 lety poprvé setkala s dřevěnými herci, byla z toho láska na první pohled, a jistě ani ona sama tehdy netušila, že první zamilovanost nepomine, ale změní se ve vztah na dlouhá desetiletí. Prožila za tu dobu se souborem dobré i zlé. Po letech úspěchů přišla koncem 80. let krize, kdy se zdálo, že dřevění herci půjdou do důchodu a divadélko se zavře. Tehdy, v době největší krize, přijala Květa funkci principálky LS Zvonek a s několika málo věrnými dokázala soubor udržet a probudit k novému životu. Jako učitelka mateřské školy rozumí dětské dušičce nejlépe, a když vidí na tvářích malých diváků úsměv či slzičku, ví, že to, co dělá, má smysl. V letošním roce byla hlavní organizátorkou oslav 100. výročí založení loutkového divadla v Hořicích - týdenní loutkové přehlídky loutkových divadel s názvem Loutkářský apríl a výstavy k dějinám loutkového divadla.

Gabriela Cardová

bydlí se svou početnou rodinou v Hořicích na evangelické faře a letos již po osmé nacvičila s dětmi z křesťanských rodin a jejich kamarády divadelní představení, které bylo již tradičně provedeno o 4. adventní neděli. Velký kus práce i nervů v předvánočním shonu - secvičit představení, připravit scénu a přitom všem ukočírovat tu neposednou chásku. Vlastní domácnost? Vše se musí stihnout, zasáhla i chřipka, výsledek opět na výbornou. Letošní představení s názvem Yukonští andělé zavedlo diváky na Divoký západ a přineslo i mezi drsné zlatokopy vánoční poselství narozeného děťátka. Je jisté, že herecký soubor po osmi letech již začíná odrůstat dětským střevíčkům, přichází mladší generace, pro každého se najde role odpovídající jeho schopnostem. Letos se úspěšně zapojilo i několik romských dětí.

Ze štefanské kroniky:

Cítím se tady mezi vámi, milí přátelé, jako na ranní rosou pokryté jarní louce.. Kolik rozmanitého kvítí? Kilk vůní má ten náš krásný kraj. A kolik tu žije krásných lidí. (OS)

Jsem rád že se Jivinský Štefan stal součástí mého života (MŠ)

Čas těžko někdo zastaví, tak buďme k sobě laskaví (OP)

Jsem ráda, že se zase sešlo tolik báječných lidí. Jestli vše dobře dopadne, spadne mi kámen ze (nakreslené srdce) (OT)

Člověk by měl právo mýlit se. Počtem chyb se může poučit. Zdravím Prochora (VF)

Jídlo je tu dobré jako kultura. Těším se na cenu (Anonym)

BYVŠÍ LAUREÁTI

1996 – K klub – 41 nominací

KLAN – Kacákova Lhota

Z. Vaškovová – Hořice

M. Zajíček a K klub – Jičín

1997 – K klub Jičín – 37

I. Chocholáč a spol - N. Paka

J. Macák a Větráci – Kopidlno

E. Bílková, L. Šoltysová

1998 – pivovar N. Paka – 90

P. Charousek – Turnov

J. K. Tyl – Hořice

V. Úlehla - Jičín

1999 – zámek Jičín – 120

Hořeňák – Lázně Bělohrad

E. Bílková – St. Hrady

J. Gottlieb – Jičín (předal A. Hlavatému)

prochor – mimo hlasování poroty

2000-hospoda Robousy – 118

M. Roček – Jičín

K. Macounová a J. Pospíšilová – Libošovice (los)

2001 - Libáň - 116

J. Řezníček a divadlo Martínek Libáň
Z. Chalupa - K klub Jičín (los)

2002 - Hořice - 155

Oskar Teimer - Černín
Veronika Kuříková - Nová Paka

2003 - Železnice - 137

?

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník. Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín
tel. 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

email:prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín

AG info

software pro zemědělství
Denisova 504, 506 01 Jičín

GENERALI POJIŠŤOVNA a. s.

Denisova č. 504 Jičín
tel, fax 493 523 027